

Druhy jasnovidnosti.

Dlouho jsem váhal se zodpovězením rozličných otázek o jasnovidnosti, protože každý člověk, který **správně** četl mé Poselství Grálu, musí být o tom zcela poučen. Přirozeně za předpokladu, že Poselství nečetl jako četbu pro ukrácení času nebo s předsudky, nýbrž se do něj vážně pohroužil a každou větu považoval za významnou, jejíž hluboký smysl sám o sobě, jakož i její nezbytnou příslušnost k celému Poselství musel již **usilovně** prozkoumat; neboť tak to bylo předem chtěno.

Duch musí být při tom bdělý. Povrchní lidé tím mají být samočinně vyřazeni.

Opakoval jsem několikrát, že **druh** může být poznán vždy jen **stejným druhem**. Těmito druhy jsou přirozeně míněny druhy stvoření.

Pozorováno zespodu směrem vzhůru existuje druh **hrubohmotného**, druh **jemnohmotného**, druh **bytostného** a jako nejvyšší druh **duchovního**. Každý tento druh se opět dělí do mnoha stupňů, takže snadno existuje nebezpečí záměny stupňů jemné hrubohmotnosti již se stupni hrubé jemnohmotnosti. Zcela nenápadné jsou přechody, které v působení a dění nejsou snad pevně spojeny, nýbrž jen do sebe zasahují.

Na každém z těchto stupňů se projevuje život jiného druhu. Člověk má obal z každého druhu stvoření, který stojí **pod** duchovním. Jádro samotné je duchovní. Každý obal je totožný s jedním tělem. Člověk je tedy duchovní jádro, které ve vývoji

sebeuvědomování přijímá lidskou formu, která se stoupajícím vývojem ke Světlu stále více idealizuje až k nejdokonalejší kráse, avšak při sestupném vývoji přijímá stále více její opak, až k nejgrotesknějšímu znetvoření. Abych při tom vyloučil omyl, chci obzvlášť zmínit to, že hrubohmotný obal nebo tělo s ním tento vývoj neprodělává. Spolupůsobí jen krátký čas a může být na hrubohmotné pozemské úrovni podroben jen zcela nepatrným změnám.

Člověk na zemi, tedy v hrubohmotnosti, nese **současně** obaly **všech** druhů stvoření. Každý obal, tedy každé tělo těchto rozličných druhů, má také zcela sám pro sebe své smyslové orgány. Hrubohmotné orgány na příklad mohou být činné **jen ve stejném druhu**, tedy ve druhu hrubohmotném. Jejich jemnější vývoj dává v nejpriznivějším případě možnost moci se dívat až na určitý stupeň jemnější hrubohmotnosti.

Tato jemnější hrubohmotnost je těmi, kteří se jí zabývají, nazývána „astrální“, pojmem, který vůbec nebyl skutečně správně znám těm, kteří toto označení stanovili, a ještě mnohem méně těm, kteří ho opakují. Používám toto označení pojmu, protože je již známé. Avšak toto jméno platí jako obvykle u okultistických bádání jen jako druh souhrnného pojmu všeho toho, co se sice jako existující zná a tuší, ale přece jen nesprávně chápe, a ještě méně se může zdůvodnit. Celé to doposud vytvořené chtění okultistů vědět není nic jiného než jimi samotnými vytvořené velké bludiště nevědomosti, smetiště domýšlivosti rozumového myšlení nedostačujícího pro tyto věci. Přesto chci zůstat u hodně používaného označení „astrál“. Avšak to, co lidé spatřují a míní pod „astrálem“, nepatří ještě ani k jemnohmotnosti, nýbrž pouze k jemné hrubohmotnosti.

Badatelé naplnění lidskými domněnkami neopustili v těchto oblastech ještě hrubohmotnost, nýbrž zůstali v **nejnižším druhu** pozdějšího stvoření, a tropí proto tolik povyku s co možná „nejzvuknějšími“ cizími slovy! Nedívají se ani ještě jemnohmotným zrakem, nýbrž pouze **přechodem vnímání** zraku hrubohmotného k jemnohmotnému. Mohlo by se to nazvat cvičným nebo polovičním viděním.

Odloží-li člověk pozemskou smrtí hrubohmotné tělo, tak jsou tím přirozeně odloženy také hrubohmotné smyslové orgány, protože patří jen k dotyčnému obalu. Pozemské úmrtí není tedy nic jiného než odložení nejzevnějšího obalu nebo vrstvy, která mu umožňuje nazírání a působení v hrubohmotnosti. Okamžitě po tomto odložení stojí v takzvaném jiném světě, nebo lépe řečeno v úrovni jemnohmotnosti. Zde může pracovat opět jen se smyslovými orgány jemnohmotného těla, které mu zůstalo jako nejzevnější vrstva. Vidí tedy zrakem jemnohmotného těla, slyší jeho sluchem a tak dále.

Je přirozené, že lidský duch při vstupu do jemnohmotnosti se musí naučit správně a odpovídajícím způsobem používat smyslové orgány jemnohmotného obalu, které tím náhle uvedl v činnost, tak jako kdysi orgány hrubohmotného těla v hrubohmotnosti. Avšak příslušně hmotnosti jiného druhu, která není tak těžkopádná, uskutečňuje se toto naučení správného používání orgánů mnohem rychlejším a snazším způsobem. A tak je tomu s jakýmkoliv dalším druhem.

K ulehčení tohoto zvykání si v různých druzích je na meziúrovně dáno přechodné nebo poloviční zření. Hrubohmotný zrak je schopen při určitém napětí vlivem neobvyklého stavu těla předvídavě nahlížet do spojovací úrovně mezi hrubohmotností a

jemnohmotností, zatímco jemnohmotný zrak na začátku svého uvedení v činnost ohlížeje se zpět a v polozření dosáhne rovněž stejné úrovně, kde jemná hrubohmotnost podává ruku hrubé jemnohmotnosti. Tato polozření dávají lidskému duchu během jeho průchodu určitou oporu, takže nikdy nemá zapotřebí cítit se zcela ztracen. Tak je tomu na **každé** hranici dvou rozdílných druhů. To, aby se oba rozdílné druhy hmotnosti mohly držet u sebe, a ne snad vytvářet propast, protože se nikdy nemohou smísit, obstarají **bytostné** vlny sil, které působí ve své magneticky přitažlivé schopnosti držet a vázat.

Odloží-li člověk po průchodu rozličnými oddíly jemnohmotnosti také jemnohmotné tělo, tak vstoupí do **bytostného**. Zůstává mu pak jako nejzevnější obal **bytostné** tělo, jehož zrakem musí nyní vidět a sluchem slyšet, dokud nebude moci také tento bytostný obal vysvléct a vstoupit do říše ducha. Teprve zde je **jedině on sám**, nezahalený, a musí svými **duchovními** orgány vidět, slyšet, mluvit a tak dále.

Tyto mé údaje musí být čtenáři jasně promyšleny, aby si o nich mohli udělat správný obraz. Materializace pozemsky zesnulých nejsou nic jiného než děje, při kterých za použití média se pozemsky zesnulí, kteří nesou jemnohmotné tělo, zahalí ještě obalem jemné hrubohmotnosti. To by mohla být snad jediná výjimka, kdy jsou dnešní pozemští lidé někdy schopni svým hrubohmotným zrakem **jasně** vidět jemnou hrubohmotnost a chápat ji také svými ostatními hrubohmotnými smysly. Mohou to proto, že navzdory vši jemnosti se jedná stále ještě o stejný druh jejich smyslových orgánů, tedy ještě o hrubohmotnost.

Člověk tudíž musí dbát toho, že hrubohmotnost může být „chápána“ jen hrubohmotností, jemnohmotnost jen

jemnohmotností, bytostné jen bytostným a duchovní jen duchovním. V tomto neexistuje žádné míchání.

Existuje však jedno: Pozemský člověk může hledět hrubohmotným zrakem a během jeho pozemského bytí mít tu a tam otevřen již také svůj zrak jemnohmotný, alespoň občas. Neznaменá to snad, že současně, nýbrž jeden po druhém. Pokud se dívá jemnohmotným zrakem, zůstává hrubohmotný zrak buď zcela nebo částečně vyloučen a naopak. Nikdy nebude schopen vidět hrubohmotným zrakem opravdu jemnohmotné, stejně tak jako s jemnohmotným zrakem hrubohmotné. To je nemožné. Opačná tvrzení by se zakládala jen na omylech, které pochází z neznalosti zákonů stvoření. Jsou to bludy, jimž podléhají takovíto lidé, když tvrdí, že hrubohmotným zrakem mohou poznávat jemnohmotné nebo jemnohmotným zrakem duchovní.

Kdo to všechno správně promýšlí a snaží si to jasně představit, pozná, jaký nepopsatelný chaos musí nyní být v posuzování jasnovidnosti a že zůstává takřka nemožné obdržet v ní spolehlivé zprávy, dokud o ní nebudou známy zákony, čehož vnuknutí nebo oznámení **nemůže** nastat ve spiritistických kruzích, protože ti, co chtějí vnuknout, jakož i ti, co se projevují z onoho světa, sami nemají žádný přehled, nýbrž každý se musí pohybovat vždy v mezích, do nichž patří příslušným stavem zralosti.

Skutečný pořádek ve vysvětlení divuplného tkaniva pozdějšího stvoření může být poskytnut jen tehdy, když se **věděním** obsáhne vše. Jinak je to nemožné. Avšak lidé ve své známé chorobné vědychtivosti nikdy něco takového neuznají, nýbrž se postaví předem nepřátelsky vůči každému poučení.

Raději si dál nafoukaně a pyšně vykračují ve svém žalostném hledání a právě proto také nemohou nikdy dospět k jednotě a ke skutečným úspěchům. Kdyby jen **jen jednou** ukázali takovou velikost, že by překonávajíc svou domýšlivost bez zaujatosti **skutečně vážně** přijali Poselství Grálu jako světový výklad a při studiu by vyřadili veškeré chtění, kdy sami ví všechno nejlépe, tak by se jim brzy otevřely výhledy, které v logickém následku vyjasňují veškeré nepochopené dění a ve velikém rozmachu urovnávají cestu k doposud neznámému.

Avšak je přece známo, že právě tvrdohlavost je **jen jednou** z nejneklamnějších známek skutečné hlouposti a omezenosti. Všichni tito lidé netuší, že si právě tím vtiskují pečeť své neomezené neschopnosti, která je již v blízké době bude pálit, zahanbí je a vyloučí, protože pak již více nepůjde zakrýt ani zapřít.

K posouzení jasnovidnosti by jako základ muselo být známo, jakým zrakem se jasnovidný právě dívá, do jaké oblasti tedy jeho nazírání patří, a jak dalece je v tom rozvinut. Teprve pak mohou být činěny další závěry. Při tom by musel být ten, kdo vede takové šetření, sám bezpodmínečně a zcela jasně poučen o jednotlivých stupních různých druhů a stejně tak o různorodém účinku a činnosti, které se v nich vybavují. A na to churaví dnešní doba, v níž se považují za vědoucí právě takoví lidé, kteří vůbec ničemu nerozumí.

Je žalostné číst tu záplavu publikací v sešitech a knihách o všech možných okultních poznatcích a pokusech s více nebo méně nelogickými a neopodstatněnými pokusy o vysvětlení, kterým je ve většině případů ještě domýšlivě vtisknuta pečeť určitého vědění, zatímco zůstávají nejen vesměs velmi vzdáleny

od skutečnosti, nýbrž dokonce přinášejí **pravý opak**. A jak nepřátelsky bouří dav takovýchto rozumbradů, když se před ně v prostém sledu postaví skutečně lehce přezkoumatelná výstavba pozdějšího stvoření, bez jejíž přesné znalosti nemohou rozumět vůbec ničemu. Nechceme při tom vůbec mluvit o prvotním stvoření.

Kdo chce posuzovat nebo dokonce odsuzovat jasnovidné, ten musí znát celé stvoření, avšak skutečně znát! Pokud tomu tak není, má se o tom také mlčet. Avšak stejně tak nemá jako horlivý zastánce faktu jasnovidnosti vytvářet tvrzení, která nelze zdůvodnit bez přesné znalosti stvoření. O veškerém dění mimo hrubohmotnost jsou rozšiřovány takové nešťastné omyly, že je na čase konečně do toho vnést pořádek a zákonitost. Naštěstí není daleko doba, kdy nastane v okultním oboru, který je sám o sobě tak vážný, ozdravný poslední tanec mezi nesčetnými a přímo směšnými postavami, které, jak známo, přece nejvíce křičí a se svými naukami jsou nejdotěrnější. Avšak žel právě tito žvanilové svedli k omylům svým chováním již mnoho hledajících. Sice dojdou za to zodpovědnosti a dopadne to se strašlivou silou zpět na všechny ty, kteří se pokouší tak povrchním způsobem zacházet s nejvážnějšími obory, avšak zbloudilí a svedení z toho budou mít málo užitku, neboť musí sami rovněž nést újmu za to, že se tak lehce nechali zlákat k falešným názorům. V průměru lze klidně říci, že právě v okultním oboru se výraz žvanit prozatím ještě označuje hezkým výrazem „bádat“, a tudíž většina badatelů jsou pouze žvanilové.

Mezi jasnovidci je tedy zření jemné hrubohmotnosti, zření jemnohmotnosti a zření bytostného. Všechno s pouze stejnorodým okem. Duchovní zření zůstalo však lidem uzavřeno,

a musel by to být už k tomu zvlášť povoláný, který by byl pro tento určitý účel obdařen, aby mohl otevřít již v pozemském bytí také svůj duchovní zrak.

Avšak ti, co se nacházejí mezi nesčetnými dnešními jasnovidci, to **nejsou**. Nejčastěji mohou vlastně jen poznávat jemnohmotnost v **jednom** z jejích různých stupňů a časem snad také mohou obsáhnout i stupňů více. Je jim tedy otevřen jemnohmotný zrak. Jen zřídka kdy se stává, že již vidí také zrakem bytostného těla.

Když se má při zvláštních pozemských případech, jako například v kriminalistice nebo jinde, použít k vysvětlení jasnovidného člověka, tak musí ten, který se o to zajímá, vědět následující: Jasnovidec se dívá svým jemnohmotným zrakem, a **nemůže** tudíž vidět vlastní **hrubohmotný** děj, který se odehrál. Avšak každý hrubohmotný děj má současně své jemnohmotné průvodní jevy, které jsou hrubohmotnému ději často stejnorodé nebo přece alespoň podobné. Jasnovidný spatří tedy při provedení vraždy při tom současně se odehrávající **jemnohmotný** děj, avšak ne skutečně hrubohmotný, který je pro justici podle dnes platných pozemských zákonů jedině rozhodující. Toto jemnohmotné dění se však může v mnoha podrobnostech více či méně odchylovat od dění hrubohmotného. Je tudíž falešné mluvit pak ukvapeně o selhání jasnovidce nebo o falešném vidění.

Zůstaňme tedy u nějaké vraždy nebo krádeže. Jasnovidec, který byl přizván k vysvětlení, bude vidět zčásti astrálně a zčásti jemnohmotně. Uvidí astrálně, tedy v jemné hrubohmotnosti, místo děje, avšak jemnohmotně děj samotný. K tomu přistupuje ještě to, že při tom může vidět také různé myšlenkové formy, které vznikly skrze myšlenkové pochody vraha, jakož i

zavražděného nebo zlodějů. Toto od sebe oddělit musí patřit k dovednostem toho, kdo vede vyšetřování! Teprve pak může být výsledek správný. Avšak takto poučený vedoucí vyšetřování prozatím ještě neexistuje. I když to může znít groteskně, protože to samo o sobě nemá ve skutečnosti nic příbuzného, tak chci přece uvést podružný příklad při výkonu policejního psa, který bývá přece také používán k odhalování zločinů. U těchto policejních psů musí přesně znát policejní psovod zcela samozřejmě druh činnosti psa a bezprostředně s ním spolupracovat, a dokonce, jak je zasvěceným známo, být při tom velmi činný. Je třeba nyní tento druh práce jen převzít v daleko ušlechtlejší formě a máme tu průběh společné práce vedoucího vyšetřování s jasnovidcem k objasnění zločinu. Také při tom musí být ten, kdo vede vyšetřování, aktivně pracujícím a pozorně uvažujícím, který na sebe bere největší část činnosti, zatímco jasnovidec pouze zůstává pasivně pracujícím pomocníkem. Pro každého soudce musí předcházet dlouhé studium takovéto činnosti, než se tím smí zabývat. Je to daleko těžší studium než studium právnictví.